

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně **a) L. V.**, a žalobců **b) V. V.** a **c) M. V.**, všech zastoupených Mgr. Zuzanou Candigliotou, advokátkou se sídlem Brno, Burešova 6, proti žalovanému **Nejvyššímu správnímu soudu**, se sídlem Brno, Moravské náměstí 6, v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně a) a žalobců b) a c) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2016, č. j. 62 A 32/2015-222,

takto:

I. Kasační stížnosti žalobkyně a) a žalobce c) **se zamítají.**

II. Řízení o kasační stížnosti žalobce b) **se zastavuje.**

III. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.

IV. Ustanovené zástupkyni žalobkyně a) a žalobců b) a c), Mgr. Zuzaně Candigliotě, advokátce se sídlem Brno, Burešova 6, **se** za zastupování v řízení o kasačních stížnostech **určuje** odměna ve výši 3 400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady tohoto právního zastoupení nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně a) a žalobci b) a c) se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně domáhali ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat ve zveřejnění anonymizovaného znění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 4 Ads 194/2014-30 (dále též jen „rozsudek NSS“), v databázi *„Rozhodnutí správních soudů“*, ve spojení s dovětkem *„Rozhodnutí a stanoviska uveřejněná v databázi Nejvyššího správního soudu lze volně užívat pro nekomerční účely“* na internetové stránce http://www.nssoud.cz. Jelikož odůvodnění zkráceného znění naposledy citovaného rozsudku obsahovalo plné jméno i adresu žalobkyně a) a následné anonymizované znění

tohoto rozsudku také citlivé osobní údaje o zdravotním stavu žalobkyně a obou žalobců, což umožnilo provést identifikaci, o jaké osoby se jedná, navrhovala žalobkyně a) a žalobci b) a c), aby krajský soud určil, že výše uvedený postup žalovaného byl nezákonný. Současně bylo žalobou požadováno, aby krajský soud žalovanému přikázal odstranit ze zveřejněného rozsudku všechny údaje o onemocnění a postižení žalobkyně a žalobců a zdržet se opětovného zveřejňování jejich osobních údajů bez jejich souhlasu. Krajský soud rozsudkem ze dne 23. 2. 2016, č. j. 62 A 32/2015-222 (dále též jen „napadený rozsudek"), žalobu zamítl.

[2] Jak vyplynulo z odůvodnění tohoto rozsudku, krajský soud poté, co zkoumal naplnění podmínek aktivní a pasivní žalobní legitimace a včasnost žaloby, dospěl k závěru, že žalovaný vystupoval při zveřejnění anonymizovaného znění rozsudku jako povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon"). Naproti tomu při zveřejnění zkráceného znění rozsudku způsobem, který umožňuje dálkový přístup, se jednalo o výkon soudnictví ve smyslu § 49 odst. 11 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), ve spojení s § 50l občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř."). Ačkoli je podle krajského soudu vyloučeno, aby přezkoumával postup Nejvyššího správního soudu v rámci výkonu soudnictví (zveřejňování zkráceného znění rozhodnutí), v souvislosti s poskytováním informací (poskytování anonymizovaných rozhodnutí) takový přezkum možný je. Krajský soud dále citoval výňatek z první anonymizované verze bodu 17 předmětného rozsudku, dále text bodu 17 odůvodnění tohoto rozsudku tak, jak byl ke dni 13. 1. 2015 anonymizován podruhé, v podrobnější míře, a konečně text bodu 17 odůvodnění rozsudku po třetí anonymizaci, spočívající ve vypuštění některých jeho pasáží. S odkazem na čl. 10 a čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále též jen „Listina"), na § 2 odst. 1, § 3 odst. 1 a § 8a informačního zákona, a konečně na § 4 písm. b), § 10 a § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů"), krajský soud uvedl, že anonymizovaný rozsudek byl jakožto informace poskytnut zveřejněním na webových stránkách, tedy neadresně; nejedná se však o informaci, kterou by žalovaný musel zveřejňovat povinně (§ 5 informačního zákona). V dané věci se tak jedná o střet dvou základních práv, a to práva na informace na straně jedné (které je naplňováno i zveřejněním anonymizovaných rozsudků), a práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života (k němuž slouží přijetí takových opatření, aby nemohlo dojít ke změně, zničení, ztrátě, neoprávněným přenosům nebo jinému neoprávněnému zpracování či zneužití osobních údajů).

[3] Na základě provedeného dokazování pak dospěl krajský soud k závěru, že údaje obsažené v bodu 17 prvního anonymizovaného rozsudku jsou citlivými údaji ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Pokud jde o druhou anonymizovanou verzi rozsudku, ta podle krajského soudu již citlivé údaje neobsahuje. Pojmy užité v odůvodnění, jako „*onemocnění*" či „*zdravotní postižení*" jsou natolik obecné, že z nich nelze dovodit jejich konkrétní formu, a proto je bez bližší specifikace nelze za citlivou informaci pokládat. Taktéž třetí anonymizovaná verze rozsudku žádné citlivé údaje neobsahuje. Krajský soud v této souvislosti připomněl, že citlivé údaje se v bodu 17 odůvodnění předmětného rozsudku objevily v důsledku využití dispozičního oprávnění žalobkyně a), přičemž posouzení věci, včetně popisu skutkového stavu, se v textu rozsudku pochopitelně

odrazilo. Zveřejněn pak byl plný text rozsudku, aniž by však žalobkyně a) byla identifikována jménem a příjmením nebo adresou bydliště. Žalovaný tedy na veřejně dostupné databázi správních soudů nezveřejnil jakékoli údaje umožňující určit totožnost žalobkyně a žalobců; text rozsudku nelze spojit s jakoukoli konkrétní osobou. Namítají-li žalobci, že k takové identifikaci došlo ve spojení se zkráceným zněním rozsudku, v němž byla k dispozici spisová značka a plné jméno a příjmení žalobkyně a), včetně její adresy, pro krajský soud bylo podstatné, že k dosažení takové identifikace by bylo třeba vyvinout zvláštní aktivitu (sledování úřední desky a vyhledání zkráceného znění rozsudku, poté cílené vyhledávání v databázi rozhodnutí správních soudů a spárování obou verzí prostřednictvím spisové značky). Celkový informační výsledek, který žalobci napadají a v němž spatřují nezákonný zásah, je proto výlučně výsledkem aktivní práce s informacemi, nikoli výsledkem informací samotných či dokonce výsledkem přičitatelným žalovanému. Krajský soud proto uzavřel, že situaci, v níž žalobci spatřují nezákonný zásah (tj. spárování anonymizovaného a zkráceného znění rozsudku, s negativními důsledky pro určitou osobu), nelze typově předcházet omezením práva na informace. Uvedl, že jde v podstatě o totéž, co by bylo výsledkem osobní účasti při vyhlašování rozsudku v jednací síni, přičemž možnost seznámení se se skutkovými detaily je důsledkem zásady veřejnosti rozhodování soudů. Závěrem krajský soud dodal, že není rozhodné, zda žalovaný při zveřejnění anonymizované verze postupoval v rozporu se svým interním předpisem, či nikoli, neboť ten váže jen žalovaného. Nezákonnost nelze spatřovat ani v podrobnější anonymizaci, kterou Nejvyšší správní soud provedl z podnětu žalobkyně a) poté, co zjistil, že soukromé subjekty vlastnící internetové portály bez jeho souhlasu zveřejňují i zkrácená znění rozsudků.

[4] Proti tomuto rozsudku brojili žalobkyně a) i žalobci b) a c) [dále jen „stěžovatelé“] kasačními stížnostmi, odkazujícími na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s.

[5] Stěžovatelé předně namítají, že rozhodnutí krajského soudu bylo doručeno pouze do datové schránky právní zástupkyně všech žalobců, nikoli do jejich vlastních rukou. Dále vyjadřují přesvědčení, že na jednáních krajského soudu konaných ve dnech 18. 2. 2016 a 23. 2. 2016 měla být vyloučena veřejnost, aby bylo učiněno za dost požadavku na ochranu (tehdy) nezletilého žalobce c) a zamezeno opakovanému poskytnutí informací o soukromí všech žalobců; jednalo se zejména o informace ze spisů orgánu sociálně právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“) a čísla občanských průkazů žalobkyně a) a žalobce b), kteří se osobně dostavili k jednání. V době podání kasační stížnosti považují stěžovatelé za jednoznačně zřejmé, že krajský soud poskytl na veřejném jednání dne 18. 2. 2016 ke spojníku *„4 Ads 194/2014“* i jméno a příjmení (tehdy) nezletilého žalobce c).

[6] Stěžovatelé se domnívají, že pokud kdokoli zažaluje jakékoli pochybení OSPODu u soudu, bude fakticky *„potrestán“* veřejným vyhlášením rozsudku a následným trvalým zveřejněním nijak neověřených údajů o rodině a dětech na Internetu. Poukazují na paradoxní situaci, kdy děti nemají ani po dosažení zletilosti právo nahlížet do spisů OSPODu, ale napadnou-li u soudu nějaké jeho rozhodnutí, mohou se tyto informace dozvědět z Internetu, avšak společně s dalšími lidmi. Rozhodování OSPODu je z pohledu stěžovatelů nekontrolovatelné, což fakticky aproboval i krajský soud napadeným rozsudkem.

[7] Dále stěžovatelé uvádějí, že ačkoli krajský soud žalobu zamítl, nevyvrátil žalobní tvrzení, že předmětná rozhodnutí skutečně neobsahují nějaký „spojník“. Vytýkají soudu, že za tímto účelem odmítl provést důkaz znaleckým posudkem [přestože tento posudek nechala žalobkyně a) urgentně vypracovat před druhým jednáním u soudu, a to navzdory své nepříznivé majetkové situaci, která jí znemožnila předložit jej již v prosinci 2015, kdy provedení tohoto důkazu navrhla poprvé] a kopií policejního spisu. Kromě toho neprovedl krajský soud ani zásadní dokazování, zda předmětné rozsudky lze skutečně v prostředí Internetu považovat za anonymizované natolik, aby nebylo možné identifikovat subjekty osobních, citlivých a jiných informací. Nebylo tak postaveno najisto, zda princip anonymizace tak, jak jej popsal na ústním jednání žalovaný, opravdu zaručuje, že rozhodnutí neobsahují spojník, identifikátor nebo soubor znaků a číslic, pomocí kterého by bylo možné určit identitu osob. Stejně tak krajský soud nevedl dokazování k prokázání pravdivosti tvrzení žalovaného, že zkrácená znění rozsudků není možné po jejich svěšení již nikterak dohledat.

[8] Ačkoli se žalovaný necítí být odpovědný za činnost třetích osob, které se specializují na rozšiřování soudních rozhodnutí, stěžovatelé se domnívají, že cokoli se jednou publikuje na Internetu, z něj již nejde odstranit; fungování sítě Internet přirovnávají k veřejné nástěnce. Právě z tohoto důvodu je ten, kdo určitou informaci na Internetu umístí, odpovědný (ať už soukromoprávně, či deliktně) za důsledky z tohoto zveřejnění plynoucí, a nemůže se této odpovědnosti zbavit ani následným odstraněním této informace. Zveřejnil-li proto předmětné rozsudky žalovaný, nevidí stěžovatelé důvod, proč by za toto jednání či jeho následky měla odpovídat jiná osoba. Postup žalovaného jednoznačně představuje upřednostnění politických práv před právy dětí; stěžovatelům není známo, že by obdobným způsobem zveřejňovaly informace i opatrovnické a trestní soudy. Vzhledem k tomu, že počítačová gramotnost dětí je podstatně vyšší, než je tomu u dospělých, obávají se kybernetické šikany žalobců b) a c), jako důsledku odhalení jejich soukromí. Nadto se stěžovatelé domnívají, že není možné přirovnat osobní účast na jednání soudu ke zveřejnění rozsudku na webových stránkách.

[9] Dále stěžovatelé krajskému soudu vytýkají, že je nepoučil o tom, že není kompetentní k posouzení žaloby v plném rozsahu a že nemůže přezkoumat zveřejnění zkrácené verze rozsudku; v tomto směru byli stěžovatelé odkázáni na řízení před Ústavním soudem, který však jejich stížnost zamítl pro nevyčerpání opravných prostředků před správními soudy. Krajský soud stěžovatelům nesdělil, který soud je k přezkumu kompetentní, ačkoli je oprávněn vznést předběžnou otázku a účastníky následně v tomto směru řádně poučit; stěžovatelé proto očekávají, že se s touto otázkou vypořádá Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelé vynaložili značné náklady mj. na obstarání důkazů, které nakonec, právě pro nedostatek pravomoci a příslušnosti krajského soudu, nebyly použity. Jejich žádostem, aby jednání neprobíhala veřejně a rozsudky nebyly zveřejňovány, soudy nevyhověly, čím vzniká nechtěný *„Barbra Streisand effect“*. Zadáním spojníku *„L. V. K.“* se objeví mj. i čtvrtá verze rozsudku, a proto nelze žádnou ze čtyř verzí považovat v prostředí Internetu za anonymizovanou. Stěžovatelé jsou proto nuceni věnovat svůj čas obraně proti nezákonnému zásahu u správních soudů, které buď rozhodují samy o sobě, nebo nemají dostatek kompetence pro plný přezkum. Nezákonný

zásah v podobě nezahrnující první zveřejněnou (tj. zkrácenou) verzi rozsudku se dozajista neshoduje s nezákonným zásahem zahrnujícím všechny čtyři verze.

[10] Konečně, ačkoli stěžovatelé výslovně napadají pouze výroky I. a II. napadeného rozsudku, vytýkají krajskému soudu také to, že neodůvodnil dostatečně výrok III. o náhradě nákladů řízení. Ze všech výše uvedených důvodů navrhují, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc postoupil soudu „kompetentnímu“, dále aby určil, že změna žalobního petitu, provedená dne 18. 2. 2016, je neplatná, a konečně, aby vyslovil, že rozsudek o zamítnutí žaloby je nezákonný.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[12] Podáním ze dne 6. 1. 2017, doručeným zdejšímu soudu téhož dne, vzal žalobce b) svou kasační stížnost v plném rozsahu zpět. Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. *navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.* Podle § 47 písm. a), věty před středníkem s. ř. s., *soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.* Vzhledem k tomu, že žalobce b) vzal svou kasační stížnost zpět ještě před tím, než o ní bylo zdejším soudem rozhodnuto, postupoval Nejvyšší správní soud dle shora citovaných ustanovení (ve spojení s § 120 s. ř. s.) a řízení o kasační stížnosti výrokem II. tohoto rozsudku zastavil.

[13] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[14] Před samotným věcným posouzením kasační stížnosti Nejvyšší správní soud upozorňuje, že ačkoli se stěžovatelé ve své kasační stížnosti dovolávají mj. kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s., existence těchto důvodů je v posuzované věci pojmově vyloučena. Ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. totiž míří na vady v řízení před správním orgánem (zahrnujíc v to i nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů), pro které měl krajský soud napadené správní rozhodnutí zrušit; v dané věci ovšem žádné správní řízení před žalovaným vedeno nebylo a žádné rozhodnutí nevydal. Pokud jde o kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ten z povahy věci přichází v úvahu pouze tehdy, dojde-li k odmítnutí návrhu nebo k zastavení řízení. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je nicméně záležitostí právního hodnocení věci kasačním soudem a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] V kasačních stížnostech stěžovatelé uplatňují mezi jinými námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, respektive existenci jiných vad řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1

písm. d) s. ř. s.]. Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost, stěžovatelé mají za to, že krajský soud nevyčíslil všechny jejich náklady řízení a nákladový výrok (III.) je celkově nedostatečně odůvodněn. Z povahy věci se Nejvyšší správní soud zabýval touto námitkou na prvním místě, neboť setrvale judikuje, že zpravidla teprve poté, dospěje-li k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné je, může se zabývat stížnostními námitkami dalšími (srov. například rozsudek ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS). Přestože tato kasační námitka míří proti výroku o nákladech řízení, lze ji považovat za přípustnou, neboť kasační stížností je napadán i výrok rozsudku krajského soudu v meritu věci (srov. § 104 odst. 2 s. ř. s.).

[17] K samotnému způsobu, jakým krajský soud uvážil o nákladech řízení, je třeba především poukázat na stranu třináctou odstavec třetí rozsudku, kde soud citoval ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nenáleží právo na náhradu nákladů řízení tomu z účastníků, který byl v řízení procesně neúspěšný. Krajský soud v tomto odstavci rovněž uvedl, že procesně úspěšným účastníkem byl žalovaný; *a contrario* tedy stěžovatelé v řízení úspěch neměli a právo na náhradu nákladů řízení jim nenáleží. To pak logicky platí i pro náklady, které zástupkyně stěžovatelů uplatnila při jednání konaném dne 23. 2. 2016 [tj. náklad na znalecký posudek ve výši 2 000,- Kč, náklad na pořízení kopií ze spisu Policie České republiky ve výši 70 Kč, cestovné stěžovatelky a) automobilem z místa bydliště na jednání soudu konané dne 18. 2. 2016, včetně asistence, která jí byla poskytnuta v souvislosti s tímto jednáním ve výši 300,- Kč]. Pokud snad stěžovatelé touto námitkou míří i do výše soudem přiznané odměny ustanovené advokátky (výrok IV.), pak zdejší soud upozorňuje, že i tu krajský soud srozumitelně odůvodnil a zejména v podrobnostech rozvedl, proč nezohlednil pravidla pro zastupování více osob podle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zbývá dodat, že stěžovatelé uvedenou námitku formulovali poměrně neurčitě [„*krajský soud (...) v odůvodnění rozsudku nevyčíslil celé náklady žalobců*“]. Podle ustálené judikatury ovšem kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54); pokud tedy stěžovatelé své námitky vznáší toliko v obecné rovině, může na ně zdejší soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti. Pro úplnost lze ještě poznamenat, že nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka o tom, jak podrobně by mu mělo být toto rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu správnímu soudu zcela znemožňuje jeho přezkum. O takový případ v posuzované věci nešlo, neboť napadený rozsudek jako celek z hlediska přezkoumatelnosti obstojí (k vymezení případů nepřezkoumatelnosti viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, publikovaný pod č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, publikovaný pod č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, publikovaný pod č. 386/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25, publikovaný pod č. 81/2004 Sb. NSS).

[18] Stěžovatelé dále v napadeném rozsudku postrádají náležité poučení o tom, na který soud se měli obrátit s návrhem na přezkum způsobu a formy uveřejnění zkráceného znění předmětného rozsudku na Internetu. V odůvodnění napadeného rozsudku se k tomu

podává, že je vyloučeno, aby krajský soud přezkoumával postup Nejvyššího správního soudu v rámci výkonu soudnictví, stejně jako jsou mimo přezkum postaveny veškeré otázky, které souvisejí s obsahovou stránkou předmětného rozsudku (viz strana sedmá, odstavec druhý). Obdobně na straně šesté v odstavci třetím krajský soud uvedl, že *„právní řád v případě postupu žalovaného spočívajícím ve zveřejňování anonymizovaných rozhodnutí správních soudů v databázi na internetu žádný formalizovaný prostředek nápravy nenabízí.“* Krajský soud tedy srozumitelně konstatoval, že v rámci systému správního soudnictví neexistuje možnost přezkoumat postup Nejvyššího správního soudu při výkonu jeho soudní pravomoci. Není přitom zřejmé, z jakého ustanovení s. ř. s. stěžovatelé dovozují povinnost krajského soudu poučit je o možnostech ochrany jejich práv mimo tento systém; mají-li za to, že měli být odkázáni na řízení před Ústavním soudem, je nutno připomenout, že ten funkci pomyslné *„třetí instance“* neplní, neboť stojí mimo soustavu obecných (tedy i správních) soudů a jeho posláním je ochrana ústavnosti. Není úkolem krajského soudu předjímat, zda procesní postup Nejvyššího správního soudu mohl vykazovat deficity dosahující intenzity neoprávněného zásahu do ústavně zaručených práv žalobců (stěžovatelů); taková úvaha je pouze na žalobcích (stěžovatelích).

[19] V úvodu kasační stížnosti se objevuje dále výhrada ke způsobu doručení napadeného rozsudku; jeho doručení pouze do datové schránky ustanovené zástupkyně stěžovatelé pokládají za vadný procesní postup. Tato námitka je zcela lichá. Podle § 42 odst. 2 věty první s. ř. s. totiž platí, že *má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci*. Soudní řád správní přitom v citovaném ustanovení nerozlišuje, zda si tohoto zástupce účastník zvolil sám, či zda mu zástupce byl ustanoven soudem. Podstatné tedy je, že v situaci, kdy účastník zástupce má, se až na zákonem předpokládané výjimky (viz § 42 odst. 2 věta druhá s. ř. s.) doručuje pouze tomuto zástupci. Krajský soud tudíž nepochybil, pokud napadený rozsudek doručoval pouze do datové schránky ustanovené advokátky (k tomu viz § 45 odst. 2 o. s. ř., ve spojení s § 64 s. ř. s.).

[20] Stěžovatelé se dále domnívají, že při jednáních konaných ve dnech 18. 2. 2016 a 23. 2. 2016 měla být k jejich žádosti vyloučena veřejnost, a to zejména z důvodu ochrany soukromí tehdy nezletilého žalobce c). K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že soudní řád správní (v souladu s požadavky čl. 38 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) v ustanovení § 49 odst. 2, větě první stanoví, že jednání před správními soudy je veřejné. Veřejnost může vyloučit předseda senátu, a to i pro určitou část jednání, avšak *jen z důvodu ochrany utajovaných informací, obchodního tajemství, mravnosti nebo veřejného pořádku. V takovém případě na žádost účastníka povolí předseda senátu účast na jednání dvěma jeho důvěrníkům, nemá-li tím být zjevně zmařen účel vyloučení veřejnosti, a poučí je o následcích porušení povinnosti mlčenlivosti*. (§ 49 odst. 2, věta druhá a třetí s. ř. s.). Takto formulovaná právní úprava reflektuje princip veřejnosti soudního řízení mj. tím, že důvody vyloučení veřejnosti striktně redukuje (opět ve shodě s výše zmiňovanými články Listiny a Úmluvy) na případy shora výslovně vyjmenované. Současně platí, že úprava vyloučení veřejnosti je v § 49 odst. 2 s. ř. s. upravena komplexně, tudíž zde není žádný prostor pro subsidiární aplikaci jiných procesních předpisů (tj. § 116 odst. 1 o. s. ř., ve spojení s § 64 s. ř. s., který připouští vyloučení veřejnosti i pro *„důležitý zájem účastníků“*; aplikace § 8b odst. 2 trestního řádu je pojmově vyloučena, neboť s jeho podpůrnou aplikací soudní řád správní nepočítá vůbec). Za této situace lze uzavřít,

že důvodem pro vyloučení veřejnosti z jednání správního soudu nemůže být ochrana osobních údajů účastníků řízení, a to ani účastníků nezletilých. Krajský soud tedy nepochybil, pokud veřejnost z obou jednání nevyloučil.

[21] Stěžejní kasační argumentace se upíná k tvrzení, že krajský soud pochybil při skutkovém a zejména právním hodnocení věci [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť nesprávně posoudil intenzitu dotčení práv stěžovatelů na jejich soukromý a rodinný život, v důsledku zveřejnění zkráceného znění a anonymizovaných znění rozsudku, v nichž byly obsaženy citlivé osobní údaje o jejich zdravotním stavu (navíc mělo jít o údaje, s nimiž se sami nemohli seznámit prostřednictvím nahlížení do spisu OSPOD).

[22] Pro posouzení správnosti závěrů krajského soudu je nejprve nutno zodpovědět otázku, zda shora popsaný postup Nejvyššího správního soudu lze vůbec pojmově považovat za zásah, ve smyslu jeho definice podávající se z ustanovení § 82 s. ř. s.; je-li tomu tak, musí následovat posouzení jeho zákonnosti, což v kontextu dané věci přestavuje provedení testu proporcionality (posouzení, zda veřejný zájem na zveřejňování soudních rozhodnutí může převážit nad zájmem účastníků řízení na ochraně jejich soukromí).

[23] Nejvyšší správní soud (ve shodě s krajským soudem) připouští, že první anonymizovaná verze rozsudku, která obsahovala detaily týkající se onemocnění stěžovatelů, negativní dopad do jejich soukromé sféry mít mohla, byla-li by spárována se zkráceným zněním. Pokud však jde o druhou a třetí anonymizovanou verzi rozsudku, zdejší soud je přesvědčen, že v jejich případě výše popsaný negativní efekt nehrozí ani po cíleném spojení s výše zmíněným zkráceným zněním. Ačkoli pojmy „*onemocnění*“ a „*postižení*“ do jisté míry dávají obraz o zdravotním stavu určité osoby přinejmenším v tom, že je zřejmé, že tato osoba není zcela zdráva a v každodenním životě čelí omezením, plynoucím z jejího onemocnění či postižení [srov. definice citlivého údaje podle § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů], tyto pojmy jsou natolik obecné, že z nich nelze nabýt komplexní představu o životních poměrech účastníka a nadto nemají v realitě difamující význam. Přesto je třeba podotknout, že Nejvyšší správní soud plně respektoval subjektivní hledisko stěžovatelů, kteří uvedené údaje vnímali ze svého pohledu závažněji, a činil kroky k minimalizaci negativních účinků uveřejnění jak prvého, tak i druhého anonymizovaného znění (mj. provedením třetí anonymizace či zasláním výzvy ke stažení zkrácených znění rozsudku těm subjektům, které ho bez svolení Nejvyššího správního soudu převzaly na své webové stránky).

[24] S ohledem na výše konstatovanou povahu první verze anonymizovaného rozsudku je nutné se dále zabývat tím, za jakých okolností by mohla do osobnostní sféry stěžovatelů reálně zasáhnout. Nejvyšší správní soud především plně sdílí názor krajského soudu, že ztotožnění účastníků soudního řízení, za současného zjištění podrobností o jejich životní situaci, která byla podkladem tohoto řízení a z něj povstalého rozhodnutí, je možné výlučně cíleným „*spárováním*“ zkráceného a anonymizovaného znění rozsudku, kdy právě spisová značka představuje onen „*spojník*“, o němž se opakovaně zmiňují stěžovatelé. Ze zkrácené verze rozsudku je veřejnost schopna zjistit identifikační údaje účastníků řízení a výsledek tohoto řízení (výrok rozsudku), avšak absence odůvodnění zcela brání tomu, aby si čtenář mohl učinit i jen hrubou představu o skutkovém a právním stavu věci. Naopak z anonymizované verze se čtenář sice skutkové a právní pozadí případu dozví

v dostatečných detailech, avšak díky anonymizaci není schopen zjistit údaje o účastnících řízení do té míry, aby bylo možné tyto osoby ztotožnit (právě k tomu anonymizace slouží). Zde je třeba poznamenat, že zkrácené znění rozsudku se po uplynutí lhůty 14 dnů (viz § 49 odst. 11 s. ř. s.) z úřední desky sněšuje, a to jak z úřední desky ve fyzické, tak v elektronické podobě. Návštěvník úřední desky se tak může pouze po dobu těchto 14 dnů dozvědět spisovou značku, pomocí níž je následně schopen vyhledat plné (byť anonymizované) znění rozsudku na webových stránkách. Anonymizované znění se na webových stránkách objevuje zpravidla ve lhůtě pro vyhotovení rozsudku, tedy do 30 dnů od jeho vyhlášení, a proto není teoreticky vyloučeno, že na webových stránkách Nejvyššího správního soudu bude v jediném okamžiku k dispozici jak zkrácené, tak anonymizované znění, což případnou aktivní snahu o vyhledání a spárování informací umožní (nelze pochopitelně zcela vyloučit ani možnost, že dočasně vyvěšené zkrácené znění rozsudku v elektronické podobě někdo stáhne a umístí na jiné, veřejně přístupné webové stránky; za takový postup ovšem Nejvyšší správní soud nemůže nést zodpovědnost). Podstatné je, že spárování obou verzí je vždy výsledkem aktivní práce s oddělenými informacemi, tedy cíleného postupu, motivovaného zájmem o konkrétní subjekt a jeho životní situaci.

[25] Nejvyšší správní soud je navíc přesvědčen, že snahám o získání informací o soukromí účastníků nemůže zamezit ani prevence současného zveřejnění zkráceného i anonymizovaného znění rozsudku. Snaha o získání citlivých údajů o účastnících řízení se totiž nemusí omezit jen na vyhledávání informací na Internetu, ale může být kombinována též se sledováním úřední desky v její fyzické podobně nebo s osobní účastí na jednání soudu v pozici veřejnosti, což je, jak bylo výše objasněno, imanentní součástí principu veřejnosti soudního řízení, z něhož sice existují zákonné výjimky, avšak velmi striktně formulované. Namítají-li stěžovatelé, že osobní účast na jednání soudu nelze ztotožňovat se zveřejněním (byť anonymizovaného) rozsudku na webových stránkách Nejvyššího správního soudu (a potažmo na webových stránkách jiných subjektů), lze tomuto názoru z pohledu řešené problematiky přisvědčit pouze potud, že takový postup představuje pro zájemce o informace týkající se osobnostní sféry účastníků řízení komplikaci v tom, že musí předem disponovat informacemi o termínu takového jednání; výsledný efekt je však v obou případech shodný (účast u jednání přitom poskytne zájemci ještě komplexnější představu o skutkovém pozadí řešené věci).

[26] Z uvedeného je zřejmé, že jednání žalovaného nepředstavovalo nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., podle kterého *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný*. Jak již bylo uvedeno, uveřejnění druhé a třetí anonymizované verze rozsudku svou povahou a intenzitou nemohlo (a to ani ve spojení se zkrácenou verzí tohoto rozsudku) negativně zasáhnout do soukromého života stěžovatelů. Co se týče zveřejnění první anonymizované verze rozsudku, zde Nejvyšší správní soud neshledal, že by byla naplněna podmínka přímého zaměření, respektive přímého zásahu do právní sféry stěžovatelů. Nejvyšší správní soud opakuje (a platí to ve vztahu ke všem anonymizovaným verzím), že k takovému zásahu mohlo dojít pouze spárováním anonymizovaného znění se zkráceným zněním

předmětného rozsudku, což představuje cílený, sofistikovaný a nikoli nahodilý postup subjektu odlišného od žalovaného, kterému takový postup nelze jakkoli přičítat.

[27] Na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani námitka stěžovatelů, že umístění určitého dokumentu na Internetu je svou povahou trvalé a že za tento následek je odpovědný ten, kdo jej na Internet umístil. Jakkoli se od této připomínky Nejvyšší správní soud názorově nedistancuje, opět připomíná, že uvedená námitka je mimoběžná s klíčovou úvahou, na níž napadený rozsudek stojí. Podstatné je, že spárování zkrácené verze s některou z anonymizovaných verzí předpokládá cílený a sofistikovaný postup, který postrádá prvky náhodnosti a nahodilosti, a proto, pokud určitý subjekt takto cíleně a aktivně vyhledává dílčí osobní údaje o účastnících řízení, aby z jejich vzájemného kontextu vytěžil maximum relevantních informací, a takové jednání se vůči těmto účastníkům negativně materializuje, nejde o jednání přičitatelné žalovanému Nejvyššímu správnímu soudu, byť tyto jednotlivé kusé informace o účastnících zveřejnil na Internetu jako první. Proti případným negativním materiálním dopadům takového jednání se účastníci řízení (žalobci - stěžovatelé) mohou bránit pořadem práva civilního.

[28] I přes výše uvedený závěr, který postačuje k vyvrácení argumentace žalobců o existenci nezákonného zásahu, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné aprobovat názor krajského soudu, dle kterého je zveřejňování anonymizovaných soudních rozhodnutí ústavně konformní. Krajský soud přiléhavě konstatoval, že smyslem práva na informace (viz čl. 17 odst. 5 Listiny), které Nejvyšší správní soud realizuje mj. prostřednictvím zveřejňování anonymizovaných znění rozsudků na svých webových stránkách, je kontrola činnosti orgánů veřejné moci, *in concreto* šíření povědomosti o rozhodování soudů a prevence tzv. kabinetní justice. Jeho úsudek tak vychází z primárního účelu, k němuž zveřejňování anonymizovaných znění slouží. Ačkoli zdejšímu soudu žádný právní předpis neukládá povinnost zveřejňovat odůvodnění jeho rozhodnutí (v anonymizované podobě), činí tak právě za účelem zvýšení transparentnosti své činnosti a ke zvyšování právního povědomí laické i odborné veřejnosti. Cílem této aktivity rozhodně není publikace podrobností o životní situaci účastníků řízení a už vůbec ne podrobností takové povahy, aby mohly mít pro účastníky řízení difamujícími účinky. Pokud snad v některých případech dojde v důsledku tohoto postupu výše naznačenou aktivitou třetích osob k zásahu do ústavně zaručeného práva účastníků řízení na jejich soukromí (viz čl. 7 odst. 1, a čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny), nemůže to být samo o sobě důvodem k popření zájmu na transparentnosti a veřejné kontrole výkonu soudnictví. Zásah do ústavně zaručených práv (tedy i do práva na ochranu soukromí, respektive soukromého života) lze (v nezbytném rozsahu) odůvodnit účelem ochrany základních práv jiných osob, anebo ochranou veřejného zájmu, který je v podobě principu či hodnoty obsažen v ústavním pořádku (viz nález Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 321/06; všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z http://nalus.usoud.cz). Tato maxima se v praxi uplatňuje tak, že *„[p]ři úvaze o prioritě jednoho ze dvou v kolizi se ocitajících základních práv je nutno zkoumat, zda byly využity všechny možnosti minimalizace zásahu do základního práva druhého. Při střetu základních práv, která stojí na stejné úrovni, bude vždy věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla neodůvodněně dána přednost před právem druhým. Tak to ostatně stanoví čl. 4 odst. 4 Listiny, který ukládá orgánům aplikujícím právo, aby při této aplikaci šetřily podstatu a smysl základních práv“* (nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2006,

sp. zn. I. ÚS 191/05). Je tedy zřejmé, že názor stěžovatelů o absolutní privilegovanosti jejich práva na ochranu soukromí, respektive soukromého života, neobstojí.

[29] Pokud jde o námitku, dle které krajský soud přesvědčivě nevyvrátil, že zkrácená verze rozsudku a jednotlivá anonymizovaná znění mohou obsahovat určitý *"spojník"*, díky kterému je možné s jistotou určit identitu účastníků řízení, je třeba nejprve upozornit, že existenci tohoto *„spojníku"* krajský soud nikterak nerozporoval. Jak bylo již uvedeno výše, *ratio decidendi* jeho závěrů stojí totiž na zcela jiné klíčové úvaze, a sice že Nejvyšší správní soud svým postupem žádné osobní informace a detaily ze soukromého života stěžovatelů nezveřejnil, přičemž využití (nikoli na první pohled zřejmé) provázanosti mezi zkráceným a anonymizovaným zněním rozsudku si žádá sofistikovanou práci s těmito dokumenty, které Nejvyšší správní soud není schopen zabránit (a není tak původcem případného zásahu do těchto práv stěžovatelů). Je tedy logické, že tímto směrem krajský soud skutečně nevedl žádné dokazování. Na straně druhé ovšem nelze přehlédnout, že v odůvodnění napadeného rozsudku explicitně nezdůvodnil, proč odmítl provést důkaz znaleckým posudkem, který k důkazu navrhovali stěžovatelé. Tento deficit ovšem nemůže mít na zákonnost jeho rozsudku žádný vliv. Ze záznamu o průběhu jednání konaného dne 23. 2. 2016 je totiž zřejmé, že krajský soud srozumitelně vysvětlil, proč považuje provedení navržených důkazu za nadbytečné. Sama zástupkyně stěžovatelů na dotaz krajského soudu, co má být znaleckým posudkem Ing. Zdeňka Zapletala, Ph.D. ze dne 22. 2. 2016 prokázáno, odpověděla, že z tohoto posudku vyplývá, že na Internetu je dosud dostupné zkrácené znění rozsudku a dále jeho druhá a třetí anonymizovaná verze, což podporuje obavu, že tyto dokumenty nelze z Internetu navždy odstranit. Stěžovatelé při jednání dále navrhovali provedení důkazu kopií spisu Policie České republiky; tímto způsobem chtěli mj. prokázat, že ke stažení první neanonymizované verze rozsudku přistoupila Policie České republiky a že je to právě žalovaný, kdo je odpovědný za únik osobních údajů na Internet. Krajský soud v průběhu tohoto jednání vyhlásil usnesení, jímž rozhodl, že další dokazování v řízení prováděno nebude. Toto usnesení odůvodnil tím, že navrhované důkazy se netýkají skutečností, které pokládal za sporné a které potřeboval při jednání objasnit. Připomenul, že k odročení jednání přistoupil za účelem odstranění pochybností týkajících se první anonymizované verze rozsudku, nikoli jeho zkráceného znění či dalších anonymizovaných verzí (jak již bylo uvedeno, pouze tuto anonymizovanou verzi považoval za potenciálně způsobilou negativně atakovat právo stěžovatelů na ochranu jejich soukromí). Jinými slovy, v řízení nebylo sporu o způsobu zveřejnění druhé a třetí anonymizované verze rozsudku a veškeré pochybnosti krajského soudu se vztahovaly jen k první anonymizované verzi rozsudku, jehož se však ani znalecký posudek, ani spis Policie České republiky týkat vůbec neměly. Přestože se tedy důvody pro neprovedení navrhovaných důkazů neodrazily v písemném odůvodnění napadeného rozsudku, při vědomí, že stěžovatelé byli s důvody neprovedení navrhovaných důkazů srozumitelně obeznámeni při ústním jednání, má zdejší soud za to, že nejde o pochybení tak výrazné intenzity, aby mohlo založit nezákonnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že znalecký posudek a kopie spisu Policie České republiky nelze považovat za opomenuté důkazy ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 7 Azs 25/2009 - 131. Krajský soud svým rozhodnutím neprovést důkazy spočívající ve výslechu dalších svědků proto jednal zcela v intencích své zákonné pravomoci posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.).

[30] Namítají-li dále stěžovatelé, že vedlejším efektem soudního řízení správního je zveřejnění informací ze spisu OSPOD, s nimiž se dokonce ani samotní stěžovatelé b) a c) po dovršení zletilosti nemohou seznámit (například formou nahlížení do tohoto spisu), i zde je možné konstatovat, že k obdobně formulované žalobní argumentaci se krajský soud výslovně nevyjádřil. Nejvyšší správní soud přesto neshledal, že by tento deficit mohl představovat vadu takové intenzity, aby založila nezákonnost kasační stížností napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jak už bylo řečeno výše, ustálená judikatura nepodmiňuje přezkoumatelnost soudního rozhodnutí naprosto detailním vypořádáním každé dílčí žalobní argumentace, je-li v kontextu rozhodnutí jako celku patrný komplexní závěr, z něhož lze nepřímo odvodit i názor soudu na námitky spíše okrajového charakteru (srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009 – 98, publikovaný pod č. 2070/2010 Sb. NSS).

[31] Za situace, kdy tento argument stěžovatelů byl v žalobě (stejně jako v kasační stížnosti) uplatněn bez podrobnějšího rozvedení a odkazu na relevantní ustanovení právních předpisů, upravujících zpřístupňování informací ze spisů vedených OSPOD, lze shora konstatovaný dílčí deficit odůvodnění napadeného rozsudku překlenout úvahou kasačního soudu.

[32] Zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů, upravuje v § 54 až § 56 vedení spisů (*Om*) a nahlížení do nich specificky, kdy rozlišuje *podklady pro zpracování spisové dokumentace* (§ 55 odst. 4), které jsou až na výjimku (státní zastupitelství a soudy v případě trestního stíhání) pro kohokoli nepřístupné, a samotnou *spisovou dokumentaci*; ta je, s výjimkou její samostatné části, týkající se správního řízení, přístupná osobám uvedeným v § 55 odst. 5, nicméně OSPOD je oprávněn v odůvodněných případech rozhodnutím odmítnout (zcela či částečně) nahlížení i do této části spisové dokumentace, z důvodů uvedených v ustanovení § 55 odst. 6 písm. b) zákona.

[33] Je tedy zřejmé, že rodiče či jiné osoby odpovědné za výchovu dítěte (ani samotné děti po dovršení zletilosti, nejde-li o případ osvojence po nabytí svéprávnosti), nemají podle stávající právní úpravy garantováno možnost seznámit se s kompletním obsahem spisové dokumentace vedené OSPOD. Paradoxně tak v praxi vskutku může dojít k situaci, kdy nejen uvedené osoby, ale i osoby jiné (blíže neurčený návštěvník webových stránek, na nichž jsou publikována anonymizovaná znění rozsudků Nejvyššího správního soudu) získají (pravděpodobně však mezerovité a nikoli detailní) informace o obsahu spisové dokumentace z nedostatečně anonymizovaného odůvodnění rozhodnutí správního soudu ve věci přezkumu rozhodnutí OSPOD; takový důsledek by byl nepochybně nežádoucí a rozporný se zájmy dětí, ale i jejich rodičů a případně i dalších osob (například osob uvedených v § 7 posledně zmiňovaného zákona). Z pohledu nyní posuzované věci však neexistují indicie o tom, že by se tato hypotetická možnost vůči stěžovatelům v realitě jakkoli materializovala. Stěžovatelé především vůbec neuváděli, že by se skutečně z (kteréhokoli) znění rozsudku dozvěděli informaci, která jim osobně dosud nebyla známa a o níž by mohli nabýt první povědomost (jedině) ze spisu OSPOD. Lze důvodně předpokládat, že stěžovatelka sama zná nejlépe svůj zdravotní stav, stejně jako zdravotní stav svých dětí, a nepochybně jí jsou známy i další okolnosti s tím související, stejně jako konkrétní události v rodině, včetně kvality vzájemných vztahů žalobců b) a c); to platí

přiměřeně i pro stěžovatele c). Dále se stěžovatelům nepodařilo prokázat, že je stále možné na Internetu dohledat první anonymizované znění rozsudku NSS, ani to, že po spárování zkráceného znění rozsudku a jeho první anonymizované verze došlo (ze strany třetích osob) k použití těchto údajů způsobem, který mohli stěžovatelé oprávněně vnímat jako narušení práva na ochranu jejich soukromí. Ani tato kasační námitka tedy není důvodná.

[34] Kasační stížností je konečně s vytýkaným jednáním Nejvyššího správního soudu namítána možnost vzniku tzv. *„Barbra Streisand efektu"*. Zdejší soud z otevřených zdrojů zjistil, že tento termín je spojen s událostí z roku 2003, kdy výše jmenovaná americká umělkyně usilovala o stažení letecké fotografie své rezidence z veřejně přístupné databáze, čímž paradoxně zvýšila zájem veřejnosti o tuto fotografii. Databáze zahrnovala celkem dvanáct tisíc fotografií kalifornského pobřeží, pořízených za účelem zdokumentování eroze břehů, v rámci státem zadaného projektu *California Coastal Records Project*. Snímek rezidence Barbry Streisand byl do té doby z webových stránek pořizovatele stažen jen čtyřikrát (nepočítaje v to dvě stáhnutí hereččinými právníky), avšak medializace případu vedla k tomu, že během dalšího měsíce příslušnou webovou stránku navštívilo přes 420 000 lidí. Jde tedy o jistou nežádoucí multiplikaci zájmu veřejnosti o soukromí osob, vyvolanou jimi vedenými spory. Přestože stěžovatelé mohou příměr k situaci Barbry Streisand vnímat jinak, Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že co do rozsahu nelze oba případy vůbec srovnávat. Podstatné ovšem je, že z pohledu merita projednávané věci stěžovatelé nikterak nedoložili existenci zvýšeného zájmu veřejnosti o jejich kauzu, potažmo o okolnosti týkající se jejich soukromého života. Již tato skutečnost vylučuje, že by vytýkané jednání Nejvyššího správního soudu mělo pro stěžovatele naznačované důsledky; nelze proto vůbec uvažovat o tom, že by způsob zveřejnění rozsudku NSS vůbec mohl představovat zásah do sféry subjektivních práv stěžovatelů, tím spíše pak zásah nezákonný.

[35] Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí krajského soudu, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, z hlediska zákona obstojí, a proto zdejší soud za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s., rozsudkem kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[36] O náhradě nákladů tohoto řízení mezi stěžovateli a) a c) a žalovaným bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že tito stěžovatelé byli v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšní, právo na náhradu nákladů řízení jim nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se těmto účastníkům náhrada nákladů řízení nepřiznává. Co se týče nákladů řízení mezi žalovaným a stěžovatelem b), který vzal svou kasační stížnost zpět, o ní bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[37] Krajský soud ustanovil stěžovatelům k jejich žádosti zástupce z řad advokátů; podle § 35 odst. 8 věty poslední s. ř. s. trvá toto zastoupení i v řízení o kasační stížnosti. Náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.), Výše přiznaných

nákladů spočívá v odměně advokátky za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé, tj. kasační stížnosti) v celkové částce 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a v náhradě jejích hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu); celkem tedy 3 400 Kč. Podobně jako v řízení před krajským soudem i v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nezohlednil pravidla pro zastupování více osob (§ 12 advokátního tarifu), neboť právní služby poskytnuté všem stěžovatelům spočívaly v identické argumentaci a jednotlivé stížnostní body nebyly koncipovány specificky ve vztahu ke každému z nich. Vzhledem k tomu, že ustanovená právní zástupkyně není plátcem daně z přidané hodnoty, nepřistoupil Nejvyšší správní soud ke zvýšení jejího nároku o částku odpovídající této dani. Částka 3 400 Kč bude ustanovené advokátce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu